

УДЗЯЧНЫ ЛЁСУ, ШТО ЖЫВЫ ЗАСТАЎСЯ

Зранку сярод рабочых, служачых кватэрна-эксплуатацыйнай часткі ў г. Паставы толькі і гаворкі было: «Пасля абеду начальнік на сход збірае. Зарэцкаму медаль уручаць будучь. Во багаты гэты месяц у яго на падзеі».

На гэты сход прыехалі і мы з фотакарэспандэнтам і прадстаўніком раённага ваеннага камісарыята Аляксандрам Анатольевічам Брогарам.

– Гэта не першы выпадак, калі праз некалькі год узнагарода знаходзіць чалавека. – расказваў Аляксандр Анатольевіч. – Мы ведалі, што Васіль Зарэцкі прадстаўляўся да медаля, але не атрымаў яго. А таму хадайнічалі. І вось нядаўна медаль «За баявыя заслугі», якім узнагароджаны Васіль Аляксандравіч Зарэцкі, пераслалі ў ваенкамат.

Васіль Зарэцкі – пастаўчанін. Біяграфія амаль такая ж, як у большасці юнакоў яго ўзросту. Закончыў школу. У мясцовым прафтэхвучылішчы набыў прафесію механізатара, шафёра. Працаваў у райсельгасхіміі. Потым – армія. У той час служба лічылася ганаровым абавязкам. Рэдка здараліся выпадкі, калі ад гэтага абавязку імкнуліся ўхіліцца. Хто не служыў, той не мужчына, сцвярджалі. Хаця служба ніколі не была спакойнай. Васьмідзесятыя гады – гэта гады афганскай вайны.

– Тое, што буду служыць менавіта там, зразумеў яшчэ ў дарозе, – успамінае цяпер Васіль.

– Вучэбку праходзіў у Туркменістане. Пакуль адпраўляцца за мяжу, ужо досыць наслухаўся пра міны, засады, цынкавыя труны. Але нас настройвалі на подзвігі, адпраўлялі выконваць інтэрнацыянальны абавязак.

Усю службу я быў вадзіцелем на БТРы, перавозіў людзей, патроны, часам проста суправаджаў ваенную калону. Небяспека падсцерагала на кожным кроку і ў любы час. Хапала страху і непрыемнасцей. Бачыў, як гінулі людзі. Мне пашанцавала. Хаця трапляў у розныя сітуацыі.

– А за што ўзнагарода?

– Што жывы застаўся, – жартуе. – І машыну, як баявую адзінку, вярнуў у часць. Аднаго разу не размінуўся з мінай. Добра, што скорасць была высокай і што рванула не пад самым БТрам. Дацягнуў да часці, не сарваў баявое заданне.

– Ці змянілася што ў характары пасля службы ў Афганістане?

– Падводзяць нервы. Хаця пасля таго, як прыйшлося са смерцю сустракацца сам-насам, многія цяжкія і нягоды цывільнага жыцця ўспрымаюцца не так балюча. Заўсёды будзе ўдзячнасць лёсу за самае дарагое, што маю, – жыццё. Жыццё без раненняў і кантузіі.

Трывожным было яно ў Васілія Зарэцкага ў гады службы ў арміі. Не так проста і лёгка складвалася пасля дэмабілізацыі. Цяжкасцей хапае ў кожнага з нас. Не абмінулі яны і Зарэцкага. Але ў час сустрэчы Васіль больш гаварыў пра добрае і прыёмнае.

Гадуюцца дзве дачушкі. Насценька сёлета стала першакласніцай. Юлечка яшчэ ў дзіцячы садок ходзіць. Хочацца бацьку, каб раслі яны здаровымі і шчаслівымі.

Некалькі тыдняў назад воін-інтэрнацыяналіст атрымаў добраўпарадкаваную кватэру ў доме, пабудаваным у раёне прафтэхвучылішча.

– Кватэра – мара кожнага, хто яе не мае, – гаварыў Васіль. – Я атрымаў трохпакаёвую. Два тыдні жыву ў ёй і не веру, што гэта не сон. Шэсць год чакаў.

У Васілія Зарэцкага ёсць больш-менш усё для нармальнага, шчаслівага жыцця: сям'я, кватэра, здароўе, работа. Начальнік кватэрна-эксплуатацыйнай часткі Мікалай Пятровіч Калеснічэнка хваліў Зарэцкага за адказнасць, безадмоўнасць і гатоўнасць у любы час адправіцца ў любы рэйс: ці ў Мінск, ці ў Маскву, ці ва Уфу. А Васіль, прымаючы медаль «За баявыя заслугі», паабяцаў, што пастараецца атрымаць узнагароду і за поспехі ў працы.

А. Анішкевіч